

8.8.2026, 18:00

ŚWIĄTYNIA SZTUKI I ŚWIATŁA: PERŁA

KLASYKA OPERY W PERLE MOZART, VERDI I WIELKIE GŁOSY

PROGRAM

Paulina Bielarczyk *Sopran*

Anna Grycan *Mezzosopran*

Roberto Jachini Virgili *Tenor*

Mikołaj Bońkowski *Bas*

Levi Fuchs *Fortepian*

Przygotowanie

Eleni Müller

Stowarzyszenie Ars Augusta e.V.

Współorganizatorzy:

Niemiecko-Polska Fundacja Ochrony Zabytków
Kultury (Deutsch-Polnische Stiftung Kulturpflege
und Denkmalschutz)

Fundacja OP ENHEIM
Fundacja Twoje Dziedzictwo

Wolfgang Amadeus Mozart (1759-1791)

DON GIOVANNI

KV 527 (1787, Praga)

Libretto: Lorenzo da Ponte

Don Giovanni to zblazowany arystokrata i niepoprawny uwodziciel. Na początku opery zabija ojca Donny Anny (Komandora), próbując uciec po nieudanej próbie gwałtu. Potem kontynuuje swoje podboje: porzuca Donnę Elvirę, uwodzi chłopkę Zerlinę i planuje kolejne intrygi. Jego sługa Leporello prowadzi „katalog” kochanek. W finale posąg zamordowanego Komandora ożywa, zaprasza Don Giovanniego na kolację i wciąga go do piekła. Opera łączy komedię, dramat i elementy nadprzyrodzone.

1 Andante - Początek uwertury

Levi Fuchs

2 „Deh vieni alla finestra” – serenada Don Giovanniego

Mikołaj Bońkowski

Don Giovanni śpiewa pod oknem, by uwieść kolejną kobietę. To krótka, uroczą canzonetta (serenada) śpiewana przez Don Giovanniego w II akcie opery Don Giovanni Mozarta. Bohater, przebrany za swojego sługę Leporella, stoi pod oknem domu Donny Elviry i śpiewa do jej służącej, próbując ją uwieść przy akompaniamencie mandoliny.

*Deh, vieni alla finestra, o mio tesoro,
Deh, vieni a consolar il pianto mio.
Se neghi a me di dar qualche ristoro,
Davanti agli occhi tuoi morir vogl'io!
Tu ch'hai la bocca dolce più del miele,
Tu che il zucchero porti in mezzo al core!
Non esser, gioia mia, con me crudele!
Lasciati almen veder, mio bell'amore!*

Ach, podejdz do okna, mój skarbie,
ach, podejdz by pocieszyć mnie w płaczu.
Jeśli nie chcesz mi dać żadnego ukojenia,
przed twoimi oczami pragnę umrzeć!
Ty, która masz usta słodsze od miodu,
która słodycz nosisz w środku serca,
nie bądź, radości moja, dla mnie okrutną!
Przynajmniej pozwól się zobaczyć, moja
piękna ukochana!

3 „Ah chi mi dice mai” – aria Donny Elviry

Anna Grycan

Pojawia się kobieta, którą Don Giovanni kiedyś uwięził i porzucił. Szuka go pełna furii i rozpacz: chce, by „wyrwał mu serce”. To pierwsza aria Donny Elviry – jej wejściowa aria (aria d’entrata). Elvira pojawia się w podróży, pełna gniewu i rozpacz, szukając Don Giovanniego, który ją uwiódł, obiecał małżeństwo i porzucił po trzech dniach w Burgos.

*Ah, chi mi dice mai
quel barbaro dov’è,
che per mio scorno amai,
che mi mancò di fè?
Ah, se ritrovo l’empio
e a me non torna ancor,
vo’ farne orrendo scempio,
gli vo’ cavare il cor!*

- Chi è la?
(Don Giovanni:) *Stelle, che vedo!*
(Donna Elvira): *Don Giovanni! Sei
qui! Mostro! Fellon! Nido
d’inganni!*

Ach, kto mi kiedyś powie,
gdzie jest ten barbarzyńca,
którego ku mojej hańbie kochałam,
który złamał mi wiarę?
Ach, jeśli odnajdę tego zoczyńcę
i nie wróci do mnie,
urządę mu straszną rzeź,
wyrwę mu serce z piersi!

- Kto tam?
(Don Giovanni):)Nieba! Cóż ja widzę!
(Donna Elvira): Don Giovanni!
Jesteś tu! Potworze! Łotrze! Siedlisko
podłości!

4 „Dalla sua pace” – aria Don Ottavia

Roberto Jachini Virgili

Naręczony Donny Anny (ofiary Giovanniego) śpiewa o swojej miłości i gotowości do wszystkiego, by przywrócić jej spokój. To jedna z najpiękniejszych i najbardziej lirycznych arii tenora w całej operze. Pojawia się tuż po dramatycznej scenie, w której Donna Anna rozpoznaje w Don Giovannim zabójcę swojego ojca i żąda zemsty.

Recitativo: *Come mai creder deggio
di sì nero delitto capace un cavaliero!
Ah, di scoprire il vero
ogni mezzo si cerchi.
Io sento in petto e di sposo e d’amico
il dover che mi parla:
disingannarla voglio, o vendicarla.*

Aria: *Dalla sua pace la mia dipende;
quel che a lei piace vita mi rende,
quel che le incresce morte mi dà.
S’ella sospira, sospiro anch’io;
è mia quell’ira, quel pianto è mio;
e non ho bene, s’ella non l’ha.*

Recytatyw: Jak mogę uwierzyć,
że szlachcic jest zdolny do tak czarnej zbrodni!
Ach, trzeba użyć wszelkich środków,
by odkryć prawdę.
Czuję w piersi obowiązek
zarówno narzeczonego, jak i przyjaciela:
chcę ją rozczarować albo pomścić.

Aria: Od jej spokoju zależy mój spokój;
to, co jej się podoba, daje mi życie,
to, co ją martwi, przynosi mi śmierć.
Jeśli ona wzdycha, wdycham i ja;
jej gniew jest mój, jej płacz jest mój;
i nie mam szczęścia, jeśli ona go nie ma.

Wolfgang Amadeus Mozart (1759-1791)

COSI FAN TUTTE

KV 588 (1790, Wiedeń) „Tak czynią wszystkie”

Libretto: Lorenzo da Ponte

Dwóch oficerów, Ferrando i Guglielmo, zakłada się z cynicznym Don Alfonsem, że ich narzeczone (siostry Fiordiligi i Dorabella) są wierne. Na polecenie Alfonsa udają, że wyjeżdżają na wojnę, a potem wracają w przebraniu „Albańczyków” i zaczynają zalecać się... do dziewczyny przyjaciela. Siostry początkowo opierają się, ale w końcu ulegają. Gdy prawda wychodzi na jaw, wszyscy muszą zmierzyć się z konsekwencjami. Opera to lekka, ironiczna komedia o wierności, próbie charakteru i ludzkiej naturze.

5 „Ah guarda sorella” – duet Fiordiligi i Dorabelli

Paulina Bielarczyk, Anna Grycan

Dziewczyny zachwycają się swoimi ukochanymi i zapewniają, że nigdy ich nie zdradzą. To pierwszy duet siostr w operze – pełen niewinnej radości i naiwnego zachwytu. Fiordiligi i Dorabella stoją w ogrodzie nad morzem i patrzą na portrety swoich narzeczonych.

Fiordiligi:

*Ah, guarda, sorella, se bocca più bella,
se petto più nobile si può ritrovar.*

Dorabella:

*Osserva tu un poco, che fuoco ha ne'
sguardi!
Se fiamma, se dardi non sembran scoccar.*

Fiordiligi:

Si vede un sembiante guerriero ed amante.

Dorabella:

Si vede una faccia che alletta e minaccia.

Fiordiligi: Io sono felice.

Dorabella_ Felice son io.

*Obie: Se questo mio core mai cangia desio,
amore mi faccia vivendo penar.*

Fiordiligi:

Ach, spójrz, siostró, czy można znaleźć
piękniejsze usta, szlachetniejszą pierś.

Dorabella:

Popatrz tylko, jaki ogień ma w
spojrzeniu! Czyż nie zdaje się miotać
płomieni i strzał.

Fiordiligi:

Widać oblicze wojownika i kochanka.

Dorabella:

Widać twarz, która nęci i grozi.

Fiordiligi: Jestem szczęśliwa.

Dorabella: Ja też jestem szczęśliwa.

*Obie: Jeśli to serce moje kiedykolwiek
zmieni pragnienie, niech miłość sprawi,
bym żyjąc cierpiała.*

6 „Soave sia il vento” – tercet

Paulina Bielarczyk, Anna Grycan, Mikołaj Bońkowski

Fiordiligi i Dorabella żegnają się z narzeczonymi, którzy rzekomo wyruszają na wojnę. Razem z cynicznym Don Alfonsem życzą mężczyznom bezpiecznej podróży. To słynne tercetto należy do najpiękniejszych i najdelikatniejszych fragmentów całej opery.

*Dorabella:
Dove son?*

*Dorabella:
Gdzie są?*

*Don Alfonso:
Son partiti.*

*Don Alfonso:
Odpłynęli.*

*Fiordiligi:
Oh dipartenza crudelissima, amara!*

*Fiordiligi:
O najokrutniejsze, gorzkie rozstanie!*

*Don Alfonso:
Fate core, carissime figliuole.
Guardate: da lontano vi fan cenno con
mano i cari sposi.*

*Don Alfonso:
Odwagi, najdroższe córki. Spójrzcie: z daleka
machają do was rękami drodzy narzeczeni.*

*Fiordiligi: Buon viaggio, mia vita!
Dorabella: Buon viaggio!*

*Fiordiligi: Szczęśliwej podróży, życie moje!
Dorabella: Szczęśliwej podróży!*

*Fiordiligi:
Oh Dei! Come veloce se ne va quella
barca! Già sparisce, già non si vede
più. Deh, faccia il cielo ch'abbia
prospero corso.*

*Fiordiligi:
O bogowie! Jak szybko odpływa ta łódź! Już
znika, już jej nie widać. Niech niebo sprawi,
by miała pomyślny kurs.*

*Dorabella:
Faccia che al campo giunga con
fortunati auspici.*

*Dorabella:
Niech dotrze na pole bitwy z pomyślnymi
wróżbami.*

*Don Alfonso:
E a voi salvi gli amanti, a me gli amici.*

*Don Alfonso:
A wam niech ocali kochanków, a mnie
przyjaciół.*

Terzettino
*Soave sia il vento
tranquilla sia l'onda
ed ogni elemento benigno risponda
ai nostri desir.*

Terzet
*Niech wiatr będzie łagodny,
niech fale będą spokojne,
i każdy żywioł łaskawie odpowie
naszym pragnieniom.*

7 „Ah scostati!... Smanie implacabili” – aria Dorabelli Anna Grycan

Dorabella, zrozpaczona po rzekomym wyjeździe narzeczonego na wojnę, wpada w histeryczny gniew i rozpacz. W recytatywie odpędza wszystkich i domaga się samotności, a w arii wybucha niepohamowanym cierpieniem. To klasyczna aria furii pełna dramatycznego napięcia.

Recitativo:

*Ah, scòstati! Paventa il triste effetto
d'un disperato affetto! Chiudi quelle
finestre! Odio la luce, odio l'aria che
spiro, odio me stessa! Chi schernisce
il mio duol, chi mi consola... Deh,
fuggi, per pietà: lasciami sola!*

Aria:

*Smanie implacabili che m'agitare,
entro quest'anima più non cessate
finché l'angoscia mi fa morir!
Esempio misero d'amor funesto
darò all'Eumenidi, se viva resto,
col suono orribile de' miei sospir!*

Recytatyw:

Ach, odejdz! Lękaj się smutnych skutków
rozpaczliwej miłości! Zamknij te okna!
Nienawidzę światła, nienawidzę powietrza,
którym oddycham, nienawidzę samej siebie!
Kto sztydzi z mego bólu, kto mnie pociesza...
Ach, uciekaj, na litość boską: zostaw mnie
samą!

Aria:

Nieubłagane męki, które mnie dręczą, w tej
duszy nie ustępujcie już, dopóki udręka nie
sprawi, że umrę!
Nieszczęsny przykład zgubnej miłości dam
Eumenidom, jeśli pozostanę przy życiu,
straszliwym dźwiękiem moich westchnień!

8 „Temerai... Come scoglio” – aria Fiordiligi Paulina Bielarczyk

Fiordiligi przysięga, że będzie twarda jak skała i dochowa wierności aż do śmierci. Alfonso obserwuje wszystko z zadowoleniem. Jego wniosek? „Tak czynią wszystkie” – wszystkie kobiety kiedyś zdradzają.

Recitativo: *Temerari, sortite fuori di questo
loco, e non profani l'alito infausto degli
infami detti nostro cor, nostro orecchio e
nostri affetti! Invan per voi, per gli altri
invan si cerca le nostr'alme sedur: l'intatta
fede che per noi già si diede ai cari amanti,
saprem loro serbar infino a morte,
a dispetto del mondo e della sorte.*

Aria: *Come scoglio immoto resta contro i
venti e la tempesta, così ognor quest'alma è
forte nella fede e nell'amor.*

*Con noi nacque quella face che ci piace e ci
consola, e potrà la morte sola far che cangi
affetto il cor.*

*Rispettate, anime ingrato, quest'esempio di
costanza; e una barbara speranza non vi
renda audaci ancor!*

Recytatyw: Zuchwalcy, wynoście się z
tego miejsca i nie kalajcie złymi słowami
naszych serc, naszych uszu i naszych
uczuć! Na próżno wy i inni próbujecie
uwodzić nasze dusze: nienaruszoną
wierność, którą już oddałyśmy drogim
kochankom, potrafimy zachować aż do
śmierci, na przekór światu i losowi.

Aria: Jak skała nieruchoma stoi przeciw
wiatrom i burzy, tak zawsze ta dusza jest
silna w wierności i w miłości.

Z nami narodził się ten płomień, który
nas cieszy i pociesza, i tylko śmierć będzie
mogła sprawić, by serce zmieniło uczucie.
Szanujcie, niewdzięczne dusze, ten
przykład stałości; i niech barbarzyńska
nadzieja nie czyni was znów zuchwałymi!

Giuseppe Verdi (1813-2001)

MACBETH

*Libretto: Francesco Maria Piave na podstawie tragedii
William'a Shakespeare'a. Prapremiera: 1847, Florencja*

Macbeth i Banco spotykają wiedźmy, które przepowiadają, że Macbeth zostanie królem Szkocji, a potomkowie Banca zasiądą na tronie. Podburzony przez ambitną żonę, Lady Macbeth, Macbeth zabija króla Duncana, a później każe zamordować także Banca. Winę i szaleństwo ogarniają oboje. W końcu Macbeth zostaje pokonany i zabity przez Macduffa oraz wojska prawowitego następcy tronu, Malcolma.

9 *Studia il passo, oh mio figlio... Come dal ciel precipita” – aria Banco* *Mikołaj Bońkowski*

Banco idzie nocą z synem Fleanziem przez park. Czuje złowrogie przeczucia i niepokój – przypomina sobie, że w podobną noc zamordowano króla Duncana. W arii wyraża narastający lęk i przeczucie nieszczęścia. Zaraz potem zostaje zaatakowany przez zabójców naślanych przez Macbetha.

Recitativo

*Studia il passo, o mio figlio...
usciam da queste tenebre...
un senso ignoto nascer mi sento in petto,
pien di tristo presagio e di sospetto.*

Aria

*Come dal ciel precipita
l'ombra più sempre oscura!
In notte ugual trafissero Duncano,
il mio signor.
Mille affannose immagini
m'annunciano sventura,
e il mio pensiero ingombrano
di larve e di terror.*

Recytatyw

Uważaj na krok, synu mój...
wyjdźmy z tych ciemności...
nieznane uczucie rodzi się w mej piersi,
pełne smutnych przeczuć i podejrzeń.

Aria

Jak z nieba spada
cień coraz bardziej mroczny!
W taką samą noc zadźgano Duncana,
mego pana.
Tysiące trwożliwych obrazów
zwiastuje mi nieszczęście
i wypełnia myślenie
widmami i grozą.

10 „O figli, o figli miei!” – aria Macduffa

Roberto Jachini Virgili

Macduff dowiaduje się, że Macbeth kazał zamordować jego żonę i wszystkie dzieci. W recytatywie wybucha rozpaczą i wyrzutami sumienia, że zostawił rodzinę bez ochrony. W arii „Ah, la paterna mano” wyraża głęboki ból ojca i prosi Boga o możliwość zemsty na tyranie.

Recitativo:

*O figli, o figli miei!
da quel tiranno tutti uccisi voi foste,
e insieme con voi la madre
sventurata!...
Ah, fra gli artigli di quel tigre io
lasciai la madre e i figli?*

Aria:

*Ah, la paterna mano
non vi fu scudo, o cari,
dai perfidi sicari che a morte vi ferir!
E me fuggiasco, occulto,
voi chiamavate invano,
coll'ultimo singulto,
coll'ultimo respir.
Trammi al tiranno in faccia,
Signore! e s'ei mi sfugge,
possa a colui le braccia del tuo
perdono aprir.*

Recytatyw:

O synowie, o synowie moi!
przez tego tyrana wszyscy zostaliście
zabici, a razem z wami nieszczęsna
matka!...
Ach, w szpony tego tygrysa zostawiłem
matkę i synów?

Aria:

Ach, ojcowska ręka
nie była wam tarczą, drodzy,
przed zdradzieckimi siepaczami,
którzy was na śmierć zadźgali!
A mnie, zbiegłego i ukrytego,
wołaliście na próżno ostatnim szlochem,
ostatnim tchem.
Postaw mnie twarzą w twarz z tyranem,
Panie! a jeśli on mi umknie, niech jego
objęciu otworzy się
Twoje przebaczenie.

11 „Una macchia è qui tuttora” – scena lunatyczna Lady Macbeth

Paulina Bielarczyk

Lady Macbeth chodzi we śnie, dręczona wyrzutami sumienia. Próbuje zmyć wymaginowane plamy krwi z rąk i przeżywa na nowo zbrodnie, które popełniła razem z mężem. To jedna z najbardziej dramatycznych i przejmujących scen w całej operze Verdianowskiej – pokazuje upadek psychiczny Lady.

*Una macchia è qui tuttora...
Via, ti dico, o maledetta!...
Una... due...
gli è questa l'ora!
Tremi tu?... non osi entrar?
Un guerrier così codardo?
Oh vergogna!... orsù, t'affretta!...
Chi poteva in quel vegliardo tanto
sangue immaginar?*

*Di Fiffe il sire
sposo e padre or or non era?...
Che n'avvenne?...
E mai pulire queste mani io non
saprò?...
Di sangue umano sa qui sempre...
Arabia intera
rimondar sì piccol mano
co' suoi balsami non può.*

*Oimè!...
I panni indossa della notte...
or via, ti sbratta!...
Banco è spento,
e dalla fossa chi morì
non surse ancor.
A letto, a letto...
Sfar non puoi la cosa fatta...
Batte alcuno!...
andiam, Macbetto,
non t'accusi il tuo pallor.
Andiam.*

Plama jest tu wciąż jeszcze...
Precz, mówię ci, przekłeta!...
Raz... dwa...
to jest ta godzina!
Drżysz?... nie śmiesz wejść?
Wojownik tak tchórzliwy?
O hańbo!... nuże, pośpiesz się!...
Któż mógł w tym starcie tyle
krwi sobie wyobrazić?

Pan z Fife
mężem i ojcem jeszcze niedawno nie był?...
Co się z nim stało?...
I czyż nigdy nie zdołał obmyć
tych rąk?...
Krwia ludzką pachną tu zawsze...
Cała Arabia
nie zdoła obmyć
tak małej ręki swoimi balsamami.

Biada!...
Założ szaty nocy...
nuże, oczyść się!...
Banco nie żyje,
a z grobu ten, kto umarł,
jeszcze nie powstał.
Do łóżka, do łóżka...
Nie da się odczynić tego, co zostało
uczynione... Ktoś puka!...
chodźmy, Macbethu,
niech twoja błądź cię nie oskarża.
Chodźmy.

Wolfgang Amadeus Mozart (1759-1791)

DIE ZAUBERFLÖTE

Czarodziejski flet (1791, Wiedeń)

Libretto: Emanuel Schikaneder

Księżę Tamino zostaje ocalony przez Trzy Damy Królowej Nocy i otrzymuje zadanie uwolnienia jej córki Paminy, którą rzekomo porwał zły Sarastro. W drodze poznaje ptasznika Papagena. W świątyni Sarastro okazuje się, że to właśnie on reprezentuje mądrość i światło, a Królowa Nocy jest siłą ciemności. Tamino i Pamina muszą przejść ciężkie próby, by zasłużyć na miłość i wejść do wspólnoty mędrców. Opera łączy baśń, freemasonerię i komedię.

12 „In diesen heil’gen Hallen” – aria Sarastra

Mikołaj Bońkowski

Sarastro uspokaja Paminę, która boi się zemsty. W tej arie głosi zasady swojej świątyni: w tych świętych murach nie ma miejsca na zemstę, tylko na przebaczenie, miłość i braterstwo. Jest to jedna z najspokojniejszych i najbardziej majestatycznych arii basowych Mozarta.

*In diesen heil’gen Hallen
kennt man die Rache nicht,
und ist ein Mensch gefallen,
führt Liebe ihn zur Pflicht.
Dann wandelt er an Freundes Hand
vergnügt und froh ins bess’re Land.*

*In diesen heil’gen Mauern,
wo Mensch den Menschen liebt,
kann kein Verräter lauern,
weil man dem Feind vergibt.
Wen solche Lehren nicht erfreun,
verdient nicht, ein Mensch zu sein.*

W tych świętych komnatach
nie zna się zemsty,
a jeśli człowiek upadnie,
miłość prowadzi go ku obowiązкови.
Wtedy idzie za rękę przyjaciela
radośnie i szczęśliwie do lepszej krainy.

W tych świętych murach,
gdzie człowiek kocha człowieka,
żaden zdrajca nie może się czaić,
bo przebacza się wrogowi.
Kogo takie nauki nie cieszą, ten nie
zasługuje, by być człowiekiem.

Wolfgang Amadeus Mozart (1759-1791)

LA CLEMENZA DI TITO

Łaskawość Tytusa (1791, Praga)

Libretto: Caterino Mazzolà (na podstawie tekstu Pietra Metastasia)

Vitellia, córka obalonego cesarza, pragnie zemsty na Tytusie i nakłania zakochanego w niej Sesta (przyjaciela cesarza) do zamachu. Sesto, rozdarty między miłością a lojalnością, podpala Kapitol i usiłuje zabić Tytusa. Zamach się nie udaje, Sesto zostaje aresztowany i skazany na śmierć. Tytus, poznawszy całą prawdę, mimo zdrady i bólu, postanawia wybaczyć wszystkim i okazując najwyższą łaskawość, ułaskawia Sesta oraz Vitellię.

13 „Parto, parto, ma tu ben mio” – rondo Sesta

Anna Grycan

Sesto, zrozpaczony i zdominowany przez Vitellię, zgadza się wykonać jej wolę i dokonać zamachu. W tej słynnej arii wyraża całkowite podporządkowanie ukochanej – jest gotów zrobić wszystko, byle tylko odzyskać jej przychyłność.

*Parto, ma tu, ben mio,
meco ritorna in pace;
sarò qual più ti piace,
quel che vorrai farò.*

*Guardami, e tutto obbligo,
e a vendicarti io volo;
a questo sguardo solo
da me sì penserà.*

*Ah, qual poter, oh Dei!
donaste alla beltà!*

Odjadę, lecz ty, moja droga,
wróć ze mną do zgody;
będę tym, czym najbardziej chcesz,
zrobię wszystko, czego zapragniesz.

Spójrz na mnie, a zapomnę o wszystkim
i polecę, by cię pomścić;
tylko o tym twoim spojrzeniu
będę myślał.

Ach, jaką moc, o bogowie, daliście
pięknu!

14 „Se all'impero, amici Dei” – aria Tita

Roberto Jachini Virgili

Tytus, po rozterkach i bólu zdrady, podejmuje ostateczną decyzję. W arii deklaruje, że woli stracić tron, niż rządzić twardym, bezlitosnym sercem. Wierność poddanych powinna wynikać z miłości, a nie ze strachu.

*Ah, non si lasci il solito cammin...
Viva l'amico! benché infedele.
E se accusarmi il mondo
vuol pur di qualche errore,
m'accusi di pietà, non di rigore.*

Aria

*Se all'impero, amici Dei,
necessario è un cor severo,
o togliete a me l'impero,
o a me date un altro cor.*

*Se la fé de' regni miei
coll'amor non assicuro,
d'una fede non mi curo
che sia frutto del timor.*

Ach, niech nie zostanie zwykła droga...
Niech żyje przyjaciel! choć niewierny.
A jeśli świat chce mnie oskarżyć
o jakiś błąd, niech oskarża mnie
o litość, a nie o surowość.

Aria

Jeśli do panowania, przyjacielscy bogowie,
potrzebne jest surowe serce,
to albo odbierzcie mi imperium,
albo dajcie mi inne serce.

Jeśli wierności moich królestw
nie zabezpieczę miłością,
nie dbam o wierność,
która jest owocem strachu.

BIOGRAFIE

Paulina Bielarczyk

Sopran

Paulina Bielarczyk to polska śpiewaczka operowa, która od kilku lat mieszka i pracuje w Niemczech. Jest sopranem jugendlich-dramatycznym z tendencją do dramatu i jest reprezentowana przez agencję Artists BNC management. Do jej najnowszych sukcesów należą: finalistka XXI Certamen Nuevas Voces w Sewilli (2025), finalistka i laureatka Nagrody im. Gustava Mahlera za interpretację pieśni na 17. Międzynarodowym Konkursie Wokalnym Gabrieli Beňačkovej w Jihlavie (2024), III miejsce na Międzynarodowym Konkursie Pieśni Roberta Schumanna w Zwickau (2024) oraz I nagroda na VI Compostela Lírica w Santiago de Compostela (2023).

Do najważniejszych występów koncertowych należą: recital solowy z Maciejem Pikulskim na festiwalu Les Musicales du Luberon (2024), partia solowa w Niemieckim Requiem Brahmsa z Elbland Philharmonie Sachsen oraz koncert solowy z Real Filharmonía de Galicia w Santiago de Compostela. W sezonie 2026/2027 zadebiutuje na scenie operowej w Oviedo jako Lady Macbeth w Makbecie Verdiego.

Studiowała śpiew w Akademii Muzycznej w Krakowie u prof. Olgi Popowicz (dyplom magisterski z wyróżnieniem w 2019) oraz ukończyła dwuletnią klasę mistrzowską prof. Christiane Junghans w Hochschule für Musik Carl Maria von Weber w Dreźnie (2021). Aktualnie pracuje pod kierunkiem Łucji Zarzyckiej. Brała udział w mistrzowskich kursach m. in. u Piotra Beczały, Brigitte Fassbaender i Helmuta Deutsch.

W latach 2021–2024 była członkinią zespołu Staatsoperette Dresden, gdzie zdobyła bogate doświadczenie sceniczne w produkcjach operetkowych i musicalowych.

www.paulinabielarczyk.com

Anna Grycan
Mezzosopran

Młoda mezzosopranistka Anna Grycan studiowała licencjat na Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, a tytuł magistra uzyskała w Hochschule für Musik Carl Maria von Weber w Dreźnie u prof. Christiane Junghans oraz ukończyła podyplomowe studia Bühnenpraxis Solo u prof. Hendrikje Wangemann. Od 2024 roku jest członkinią zespołu operowego Schleswig-Holsteinisches Landestheater w Flensburgu, gdzie wystąpiła m. in. jako Hänsel w Jaś i Małgosia, Księżę Orlofsky w Zemście nietoperza oraz Jade Boucher w Dead Man Walking. W sezonie 2026 zaśpiewa tam rolę Mère Jeanne w Dialogach karmelitanek i Kate w Piraci z Penzance. Swoje umiejętności doskonaliła na mistrzowskich kursach m. in. u Olafa Bära, Agnieszki Rehliś, Małgorzaty Walewskiej i Teresy Żylis-Gara. Od 2024 roku pracuje z renomowanym pedagogiem wokalnym Raymondem Modestim w Amsterdamie.

Po studiach była członkinią Studia Operowego Opery w Chemnitz, gdzie wykonywała liczne partie, m. in. Hänsel, Mercédès w Carmen, Olgę w Wesołej wdówce i Mrs. Eynsford-Hill w My Fair Lady. Gościnnie występowała m. in. jako Hänsel w Teatr Wielki w Łodzi, jako Księżę Orlofsky w Opera Studio Weimar oraz w rolach moniuszkowskich w Warszawskiej Operze Kameralnej. Od 2018 roku Anna Grycan regularnie współpracuje z uznanym międzynarodowo Teatrem Pieśń Kozła we Wrocławiu. Z tym zespołem gościła m. in. na Shakespeare's Globe w Londynie, w Szanghaju, Pekinie, Berkeley (USA), Finlandii, Danii, Izraelu oraz na Edinburgh Fringe Festival 2024. Była stypendystką Akademii Muzycznej we Wrocławiu, semifinalistką Konkursu im. Ady Sari oraz laureatką m. in. II nagrody na Concorso Internazionale di Canto Lirico w Maiori oraz Grand Prix Międzynarodowego Konkursu Kammeroper Schloss Rheinsberg w 2023 roku.

www.paulinabielarczyk.com

Roberto Jachini Virgili

Tenor

Tenor liryczny, uczeń Raùla Giméneza, dodatkowo ukończył studia w zakresie gry na altówce. Laureat roli na Rossini Opera Festival Academy 2004 oraz stypendysta Maggio Fiorentino Academy (2005/06). Roberto miał okazję współpracować z takimi dyrygentami jak Alberto Zedda, Renato Palumbo, Michele Mariotti, Yuri Temirkanov, Fabio Biondi i Sergio Alapont. Występował na festiwalach w Pesaro, Florencji oraz Jesi (Festival Pergolesi). Kolejne role to „Testo” w Combattimento di Tancredi e Clorinda (Monteverdi, Fermo, 2006), „Eclittico” w Il Mondo della Luna (Haydn, Cesena, 2008) oraz partia solowa tenoru w Petite Messe Solennelle (Rossini, Maggio Fiorentino, 2010). Występował w Teatro Regio w Parmie, Teatro Arcimboldi w Mediolanie, Teatro Massimo w Palermo oraz Teatro Petruzzelli w Bari. W 2016 roku zadebiutował na Beogradzkim Festiwalu Barokowym w Belgradzie (Mesjasz Georga Friedricha Händla) oraz w Narodowym Teatrze Operowym jako „Lindoro” w operze Włoszka w Algierze. Po udziale w inscenizacji Cyrulika sewilskiego (Paisiello) w Rieti oraz równie znakomitego Cyrulika sewilskiego Rossiniego w Skopje, Roberto dołączył do obsady Kopciuszka (La Cenerentola, Rossini) w Weimarze i był protagonistą na Festiwalu Muzyki Dawnej w Innsbrucku w operze Octavia (Richter, 2017). W marcu 2019 roku wcielił się w rolę Księcia w Kopciuszku (P. Viardot) w Teatre de Sarrià w Barcelonie, Ottavia w operze Don Giovanni (Mozart) w Operze w Warnie (Bułgaria) oraz Ismaele w Nabucco w Krakowie (Polska). W sezonie 2019/20 w Manoel Theatre w La Valletcie (Malta) zagrał rolę Jaga w Otello (Rossini), a następnie Doktora S. w Człowieku, który pomylił swoją żonę z kapeluszem (N. Nyman) w Teatro Secci w Terni – spektakl ten został nagrany i jest dostępny w formie streamingu. Nagrania RJV są również dostępne nakładem wydawnictw muzycznych „Tactus”, „Bongiovanni” i „Naxos”.

<https://www.facebook.com/jachinivirgili/>

Mikołaj Bońkowski

Bas

Mikołaj Bońkowski to polski bas o szerokim repertuarze, obejmującym muzykę od baroku po operę współczesną. Występował już na wielu prestiżowych scenach i festiwalach Europy i poza nią, m. in. w Polskiej Operze Den Jyske, Operze w Kamieniu św. Małgorzaty oraz w Królewskiej Operze Polskiej. Studiował śpiew na Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu u prof. Bogdana Makala oraz na Hochschule für Musik Carl Maria von Weber w Dreźnie u prof. Edwarda Randalla. Przed karierą wokalną ukończył studia z geologii i inżynierii naftowej i pracował w tym zawodzie.

Do jego ważnych ról należą m. in. Zuniga w Carmen Bizeta, Uberto w La serva padrona Pergolesiego, Polifem w Acis i Galatea Händla, czarodziej Celio w Miłości do trzech pomarańczy Prokofiewa oraz ksiądz Fotis w Greckiej pasji Martinū.

Współpracował z dyrygentami takimi jak Sylvain Cambreling, Giancarlo Guerrero i Giuseppe Finzi, a swoje umiejętności doskonalił na mistrzowskich kursach m. in. u Francesco Bottigliero, Eytana Pessena i Wolfganga Schöne.

Od wielu lat Mikołaj Bońkowski jest stałym członkiem międzynarodowo uznanego Teatru Pieśń Kozła we Wrocławiu. Z tym zespołem regularnie występuje na prestiżowych scenach świata, m. in. na Shakespeare's Globe w Londynie, Israel Festival w Jerozolimie, Beijing Tianqiao Performing Arts Center, w Szanghaju oraz na Edinburgh Festival Fringe.

Na scenie koncertowej wykonywał m. in. Oratorium na Boże Narodzenie Bacha, Mesjasza Händla, Mszę C-dur Beethovena oraz pieśni Moniuszki, Dvořáka i Szostakowicza. Blisko współpracuje również ze Stowarzyszeniem Ars Augusta, m. in. przy inscenizacjach La serva padrona Pergolesiego oraz nagraniach utworów Roberta Kahna.

<https://mikolajbonkowski.com>

Levi Fuchs

Fortepian

Niemiecki pianista Levi Fuchs, urodzony w 2003 roku w Görlitz, otrzymał pierwsze lekcje fortepianu w wieku 9 lat i już w okresie młodzieńczym zdobywał praktyczne doświadczenie, akompaniując chórów i zespołom wokalnym. Wielokrotnie był laureatem Bundeswettbewerb „Jugend musiziert”, szczególnie w kategorii Liedbegleitung. Wczesne rozwijanie tej specjalizacji pozwoliło mu zdobyć wyjątkową umiejętność empatycznej współpracy ze śpiewakami. W latach 2019–2021 uczęszczał do Sächsisches Landesgymnasium für Musik w Dreźnie, a w 2021 roku rozpoczął studia licencjackie IGP na Hochschule für Musik Dresden u prof. Karla-Heinza Simona. Uzupełniając brał udział w kursach mistrzowskich m.in. u prof. Christiana A. Pohla, prof. Michaela Schützego i Martina Helmchena, aby stale poszerzać swoją pianistykę i sztukę interpretacji w dziedzinie pieśni.

Dziękujemy:

Fundacja Twoje Dziedzictwo

Wesprzyjcie dalszą renowację Perły: Fundacja Twoje Dziedzictwo

IBAN (PLN): PL 34 2030 0045 1110 0000 0262 9260

BIC/SWIFT: PPABPLPKXXX

Stowarzyszenie Ars Augusta obchodzi w 2017 roku swoje dziesięciolecie: Śledźcie nas, aby być na bieżąco z kolejnymi wydarzeniami, produkcjami operowymi, wieczorami pieśni oraz koncertami z Lausitzer Barockensemble:

<https://www.arsaugusta.org/event-list>

Wesprzyjcie działalność kulturalną stowarzyszenia Ars Augusta e.V.:

IBAN: DE54 8505 0100 0232 0503 92

BIC: WELADED1GR

Niemiecko-Polska Fundacja Ochrony Zabytków Kultury (Deutsch-Polnische Stiftung Kulturpflege und Denkmalschutz)

<https://deutsch-polnische-stiftung.de>

Fundacja OP ENHEIM

<https://openheim.org>

BIOGRAFIE

Simonas Poška

Mikołaj Bońkowski to polski bas o szerokim repertuarze, obejmującym muzykę od baroku po operę współczesną. Występował już na wielu prestiżowych scenach i festiwalach Europy i poza nią, m. in. w Polskiej Operze Den Jyske, Operze w Kamieniu Łomnem św. Małgorzaty oraz w Królewskiej Operze Polskiej.

Studiował śpiew na Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu u prof. Bogdana Makala oraz na Hochschule für Musik Carl Maria von Weber w Dreźnie u prof. Edwarda Randalla. Przed karierą wokalną ukończył studia z geologii i inżynierii naftowej i pracował w tym zawodzie.

Do jego ważnych ról należą m. in. Zuniga w Carmen Bizeta, Uberto w La serva padrona Pergolesiego, Polifem w Acis i Galatea Händla, czarodziej Celio w Miłości do trzech pomarańczy Prokofiewa oraz ksiądz Fotis w Greckiej pasji Martinu. Współpracował z dyrygentami takimi jak Sylvain Cambreling, Giancarlo Guerrero i Giuseppe Finzi, a swoje umiejętności doskonalił na mistrzowskich kursach m. in. u Francesco Bottigliero, Eytana Pessena i Wolfganga Schöne. Od wielu lat Mikołaj Bońkowski jest stałym członkiem międzynarodowo uznanego Teatru Pieśń Kozła we Wrocławiu. Z tym zespołem regularnie występuje na prestiżowych scenach świata, m. in. na Shakespeare's Globe w Londynie, Israel Festival w Jerozolimie, Beijing Tianqiao Performing Arts Center, w Szanghaju oraz na Edinburgh Festival Fringe. Na scenie koncertowej wykonywał m. in. Oratorium na Boże Narodzenie Bacha, Mesjasza Händla, Mszę C-dur Beethovena oraz pieśni Moniuszki, Dvořáka i Szostakowicza. Blisko współpracuje również ze Stowarzyszeniem Ars Augusta, m. in. przy inscenizacjach La serva padrona Pergolesiego oraz nagraniach utworów Roberta Kahna.

Niemiecki pianista Levi Fuchs, urodzony w 2003 roku w Görlitz, otrzymał pierwsze lekcje fortepianu w wieku 9 lat i już w okresie młodości zdobywał praktyczne doświadczenie, akompaniując chórów i zespołom wokalnemu. Wielokrotnie był laureatem Bundeswettbewerb „Jugend musiziert”, szczególnie w kategorii Liedbegleitung. Wczesne rozwijanie tej specjalizacji pozwoliło mu zdobyć wyjątkową umiejętność empatycznej współpracy ze śpiewakami. W latach 2019–2021 uczęszczał do Sächsisches Landesgymnasium für Musik w Dreźnie, a w 2021 roku rozpoczął studia licencjackie IGP na Hochschule für Musik Dresden u prof. Karla-Heinza Simona. Uzupełniając brał udział w kursach mistrzowskich m.in. u prof. Christiana A. Pöhla, prof. Michaela Schützego i Martina Helmchena, aby stale poszerzać swoją pianistykę i sztukę interpretacji w dziedzinie pieśni.